

Roma etablerer synet – nummer én

En privat tolkning

Jeff Pippenger

2024-06-28

Og i de tider skal mange reise seg mot kongen i sør; også voldsmennene blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet; men de skal falle. Daniel 11:14.

Ordet «doktrine» representerer, i kristen sammenheng, Bibelens fastsatte sannheter. Ulike organisasjoner som bekjenner seg som kristne, har forskjellige samlinger av det de definerer som bibelske doktriner, men det finnes bare én sannhet. Skillet mellom «absolutt sannhet» og «pluralisme» er et emne som ligger utenfor vår behandling på dette tidspunkt.

Pilatus sa da til ham: Er du da en konge? Jesus svarte: Du sier det, at jeg er en konge. Til dette er jeg født, og til dette er jeg kommet til verden, at jeg skal vitne om sannheten. Hver den som er av sannheten, hører min røst. Pilatus sier til ham: Hva er sannhet? Og da han hadde sagt dette, gikk han igjen ut til jødene og sier til dem: Jeg finner ingen skyld hos ham. Johannes 18:37, 38.

Sannheten er Guds Ord; den er hans røst, og den er Kristus selv.

«Vi bør selv vite hva som utgjør kristendommen, hva som er sannhet, hva som er den tro vi har mottatt, hva som er Bibelens regler – de regler som er gitt oss fra den høyeste myndighet. Det er mange som tror uten å ha en grunn å bygge sin tro på, uten tilstrekkelige beviser for sakens sannhet. Hvis en tanke blir fremsatt som stemmer overens med deres egne forutinntatte meninger, er de straks rede til å godta den. De resonnerer ikke fra årsak til virkning; deres tro har ikke noe ekte grunnlag, og i prøvelsens tid vil de oppdage at de har bygget på sanden.»

«Den som hviler tilfreds i sin egen nåværende ufullkomne kunnskap om Skriftene og mener at dette er tilstrekkelig for hans frelse, hviler i et skjebnesvangert bedrag. Det er mange som ikke er grundig utrustet med bibelske bevisgrunner, slik at de kan være i stand til å skjelne villfarelse og fordømme all den tradisjon og overtro som er blitt utgitt for å være sannhet. Satan har innført sine egne forestillinger i tilbedelsen av Gud, for at han kunne forderve enkelheten i Kristi evangelium. Et stort antall som bekjenner å tro den nærværende sannhet, vet ikke hva som utgjør den tro som én gang ble overgitt til de hellige — Kristus i dere, herlighetens håp. De mener at de forsvare de gamle landemerkene, men de er lunkne og likegyldige. De vet ikke hva det vil si å innveve i sin erfaring og eie kjærlighetens og troens virkelige kraft. De er ikke nøye bibelgranskere, men late og uoppmerksomme. Når meningsforskjeller oppstår om Skriftens avsnitt, faller disse, som ikke har studert med hensikt og ikke er bestemte med hensyn til hva de tror, bort fra sannheten. Vi burde innprente alle nødvendigheten av å granske den guddommelige sannhet med flid, så de kan vite at de vet hva sannhet er. Noen gjør krav på stor kunnskap og føler seg tilfredse med sin tilstand, når de ikke har mer nidkjærhet for verket, ikke mer brennende kjærlighet til Gud og til sjelene som Kristus døde for, enn om de aldri hadde kjent Gud. De leser ikke Bibelen [for] å tilegne marg og fedme

til sine egne sjeler. De føler ikke at det er Guds røst som taler til dem. Men dersom vi vil forstå frelsens vei, dersom vi vil se strålene fra Rettferdighetens Sol, må vi studere Skriftene med hensikt; for Bibelens løfter og profetier kaster klare stråler av herlighet over den guddommelige gjeløsningsplan, hvilke store sannheter ikke blir klart forstått.» The 1888 Materials, 403.

Vi er pålagt å vite hva disse læresetningene er, og hvordan vi skal framholde, grunnfeste og forsvare disse sannhetene.

«Det synes ikke mulig for oss nå at noen skulle måtte stå alene; men dersom Gud noen gang har talt ved meg, vil den tid komme da vi skal bli ført fram for råd og for tusener for hans navns skyld, og hver enkelt vil måtte gjøre rede for grunnen til sin tro. Da vil den strengeste gransking komme over ethvert standpunkt som er blitt inntatt for sannheten. Vi trenger derfor å studere Guds ord, så vi kan vite hvorfor vi tror de læresetningene vi forsvare. Vi må med kritisk grundighet ransake Jehovas levende ord.» Review and Herald, 18. desember 1888.

For å bli ført fram for «tusener» er det åpenbart at noen av sannhetens forsvare i de siste dager vil bli tvunget til å forsvare sannheten gjennom et medium som fjernsyn eller nettsendinger. Hvordan ellers kunne tusener se det vitnesbyrd som blir gitt av de hundre og førtifire tusen? De læresetninger vi forkynner, angir grunnlaget for vår tro.

«Menighetens medlemmer vil hver for seg bli prøvet og funnet skikket. De vil bli stilt under omstendigheter hvor de vil bli tvunget til å bære vitnesbyrd om sannheten. Mange vil bli kalt til å tale for råd og domstoler, kanskje hver for seg og alene. Den erfaring som ville ha hjulpet dem i denne nødssituasjonen, har de forsømt å tilegne seg, og deres sjeler er tyngt av anger over bortkastede anledninger og forsømte forrettigheter.» Testimonies, bind 5, 463.

Guds Ord svikter aldri, og derfor må vi, dersom vi skal regnes blant de hundre og førtifire tusen, vite hva vi tror på grunnlag av det som står skrevet i Guds Ord. Før prøvens tid kommer, når Guds folk blir tvunget til å forklare de læresetningene de tror, tillater Gud at villfarelser blir innført for å tvinge Guds folk til kritisk å granske Hans Ord.

Det at det ikke finnes noen strid eller uro blant Guds folk, bør ikke betraktes som et avgjørende bevis på at de holder fast ved den sunne lære. Det er grunn til å frykte at de kanskje ikke klart skjelner mellom sannhet og villfarelse. Når ingen nye spørsmål reises ved granskning av Skriftene, når ingen meningsforskjell oppstår som vil få mennesker til selv å granske Bibelen for å forvisse seg om at de har sannheten, da vil det være mange nå, som i gammel tid, som holder fast ved tradisjon og tilber det de ikke vet hva er.

«Det er blitt vist meg at mange som bekjenner å ha kunnskap om den nærværende sannhet, ikke vet hva de tror. De forstår ikke bevisgrunnene for sin tro. De har ingen rett forståelse av arbeidet for den nåværende tid. Når prøvens tid kommer, finnes det menn som nå forkynner for andre, men som, når de gransker de standpunkter de holder fast ved, vil oppdage at det er mange ting de ikke kan gi noen tilfredsstillende grunn for. Inntil de blir prøvet på denne måten, kjenner de ikke sin store uvitenhet. Og det er mange i menigheten som tar det for gitt at de forstår hva de tror; men inntil det oppstår strid, kjenner de ikke sin egen svakhet. Når de blir

skilt fra dem som har samme tro, og blir tvunget til å stå enkeltvis og alene for å forklare sin tro, vil de bli overrasket over å se hvor forvirrede deres forestillinger er om det de har antatt som sannhet. Det er sikkert at det blant oss har vært et frafall fra den levende Gud og en vending til mennesker, idet menneskelig visdom er blitt satt i stedet for guddommelig visdom.»

«Gud vil vekke sitt folk; dersom andre midler svikter, vil vranglærer trenge inn blant dem, og disse vil sikte dem og skille agnene fra hveten. Herren kaller alle som tror hans ord, til å våkne opp av søvnen. Dyrebart lys er kommet, tilpasset denne tid. Det er bibelsk sannhet som viser de farer som ligger like foran oss. Dette lyset bør lede oss til en flittig gransking av Skriftene og en mest kritisk prøving av de standpunkter vi inntar. Gud vil at alle sannhetens sider og standpunkter skal bli grundig og vedvarende gransket, med bønn og faste. De troende skal ikke slå seg til ro med antakelser og uklart definerte forestillinger om hva som utgjør sannhet. Deres tro må være fast grunnfestet på Guds ord, slik at når prøvetiden kommer og de blir ført fram for råd for å svare for sin tro, kan de være i stand til å gi grunn for det håp som er i dem, med saktmodighet og frykt.

«Agiter, agiter, agiter. De emner som vi legger frem for verden, må for oss være en levende virkelighet. Det er viktig at vi, når vi forsvarer de læresetninger som vi betrakter som grunnleggende trosartikler, aldri tillater oss å benytte argumenter som ikke er fullt ut holdbare. Disse kan være til nytte for å bringe en motstander til taushet, men de ærer ikke sannheten. Vi bør fremføre holdbare argumenter, som ikke bare vil bringe våre motstandere til taushet, men som vil tåle den nærmeste og mest inngående prøvelse. Hos dem som har utdannet seg selv til ordskiftets kunst, er det stor fare for at de ikke vil behandle Guds ord med rettferdighet. Når vi møter en motstander, bør det være vår alvorlige bestrebelse å fremstille emnene på en slik måte at det vekker overbevisning i hans sinn, i stedet for bare å søke å gi den troende tillit.»

«Uansett hvor stor menneskets intellektuelle framgang måtte være, må han ikke et øyeblikk tro at det ikke er behov for grundig og stadig gransking av Skriftene for å få større lys. Som et folk er vi kalt, hver enkelt av oss, til å være studenter av profetiene. Vi må våke med alvor, så vi kan skjelne enhver lysstråle som Gud vil framstille for oss. Vi skal gripe de første glimt av sannheten; og gjennom bønnfullt studium kan klarere lys oppnås, som kan legges fram for andre.» Testimonies, bind 5, 708.

«Profetiens studenter», som til slutt utgjør de hundre og førtifire tusen, vil bli «individuell prøvet og bevist» før deres konfrontasjon med de jordiske makter som frembringer den snart kommende søndagslovskrisen og forfølgelsen. De trofaste vil først bli «vekket» av Gud. De sovende jomfruer vil bli «vekket» fra den slummer de er falt inn i i løpet av ventetiden. Dersom de ikke vil våkne ved det budskap som Gud har framlagt gjennom de artikler som er blitt utsendt siden juli 2023, da vil Gud tillate at «vranglærer» «kommer inn iblant dem», noe som vil fullføre atskillelsen mellom hveten og ugresset gjennom en siktingsprosess. Vi er nå i denne siktingsprosessen.

Det finnes tre alternativer tilgjengelige for dem som har fulgt striden om den rette identifikasjonen av det moderne Roma. Det ene alternativet er at De forente stater er det moderne Roma, det andre er at pavemakten er det moderne Roma, og det tredje alternativet er at begge de foregående standpunktene er uriktige, og at en annen makt representeres ved røverne av Daniels folk, som

opp høyer seg selv, faller og stadfester synet i vers fjorten i Daniels ellevte kapittel.

Jeg hevder at uenigheten om hvorvidt det moderne Roma er pavemakten eller De forente stater, er blitt tillatt innført i denne bevegelsen med det formål å tvinge Hans folk til å granske Hans profetiske Ord. Gud har frembrakt denne striden som et uttrykk for sin miskunnhet. Jeg hevder at uenigheten i større grad handler om å forberede Hans folk på den kommende krise enn ganske enkelt å fastslå hvem som har rett og hvem som tar feil angående det moderne Roma. Uenigheten ble tillatt og utformet av Gud for å vise, for enhver som ønsker å se, at deres egen personlige forståelse av Hans profetiske Ord er ufullstendig eller uriktig. Striden er derfor et bevis på Guds miskunnhet.

Striden gjelder ikke bare identifikasjonen av hvem som er den makten som er fremstilt ved røverne av ditt folk, men også hvorvidt metodologien «linje på linje», som begge sider i striden bekjenner å opprettholde, blir anvendt på rett måte. De profetiske reglene som er knyttet til metodologien «linje på linje», omfatter særlige profetiske prinsipper som vil være en del av siktingsprosessen mellom hveten og ugresset. Tre elementer i metodologien «linje på linje» som jeg hevder blir misforstått i denne nåværende striden, er Kristus som Sannheten, og Kristus som Alfa og Omega, og en tredobbel anvendelse av profeti.

Til syvende og sist vil de som fastholder en uriktig forståelse av vers fjorten i Daniel elleve, bli funnet å bygge sin læremessige posisjon på en egen tolkning.

Og dess sterkere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på, som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen går opp i deres hjerter. Og dette skal dere først vite, at ingen profeti i Skriften er gitt til egen tydning. For aldri er noen profeti blitt båret fram ved et menneskes vilje; men drevet av Den Hellige Ånd talte hellige Guds menn. 2 Peter 1:19–21.

I striden om vers fjorten finnes et eksempel på det jeg forstår som en «egen tydning» i The Great Controversy.

«Ettersom sabbaten er blitt det særlige stridsspørsmål i hele kristenheten, og religiøse og verdslige myndigheter har slått seg sammen for å håndheve søndagens helligholdelse, vil den vedvarende nektelsen hos et lite mindretall om å gi etter for folkekravet gjøre dem til gjenstand for universell forakt. Det vil bli hevdet at de få som står i opposisjon til en kirkelig institusjon og en statslov, ikke bør tåles; at det er bedre at de lider enn at hele nasjoner kastes ut i forvirring og lovløshet. Det samme argument ble for mange århundrer siden rettet mot Kristus av «folkets rådsherrer». «Det er gagnlig for oss,» sa den listige Kaifas, «at ett menneske dør for folket, og at ikke hele folket går til grunne.» Johannes 11:50. Dette argumentet vil synes avgjørende; og det vil til slutt bli utstedt et dekret mot dem som helligholder sabbaten etter det fjerde bud, som fordømmer dem som fortjent til den strengeste straff og gir folket frihet til, etter en viss tid, å drepe dem. Romanismen i den gamle verden og frafallen protestantisme i den nye vil følge en lignende fremgangsmåte overfor dem som ærer alle de guddommelige forskrifter.» The Great Controversy, 615.

«Kristenheten» representerer det verdensomspennende fellesskapet av kristne eller den samlede krets av land og kulturer med kristent flertall. Begrepet brukes ofte for å betegne de deler av verden hvor kristendommen er den dominerende religion og i vesentlig grad har påvirket kulturen, lovene og de sosiale normene. Kristenheten omfatter kristendommens globale utbredelse når det gjelder dens tilhengere, kulturelle innflytelse og historiske betydning. Uten å fjerne den gjentakelse som finnes i Ellen White CD-ROM, forekommer ordet «Kristenheten» ett hundre og syttiseks ganger. Geografisk identifiserer søster White at kristenheten i alminnelighet representerer Europa og Amerika. I søster Whites kontekst blir Europa identifisert som den gamle verden, og Amerika som den nye verden.

«Men dyret med horn som et lam ble sett «stige opp av jorden». I stedet for å styrte andre makter for å grunnlegge seg selv, må den nasjonen som således fremstilles, oppstå på et område som tidligere ikke var besatt, og vokse frem gradvis og fredelig. Den kunne derfor ikke oppstå blant den gamle verdens tett befolkede og kjempende nasjonaliteter — det opprørte hav av «folk og skarer og nasjoner og tungemål». Den må søkes på det vestlige kontinent.»

«Hvilken nasjon i den nye verden var det som i 1798 steg frem til makt, gav løfte om styrke og storhet, og tiltrakk seg verdens oppmerksomhet? Anvendelsen av symbolet tillater intet spørsmål. Én nasjon, og bare én, oppfyller spesifikasjonene i denne profetien; den peker umiskjennelig på Amerikas forente stater.» The Great Controversy, 441.

Den siste setningen i avsnittet vi betrakter, er blitt brukt til å antyde at «Romanismen i den gamle verden og frafallen protestantisme i den nye» identifiserer «Romanismen i den gamle verden» som pavedømmet i den mørke middelalder, og De forente stater (frafallen protestantisme) som det moderne Roma, representert ved uttrykket «frafallen protestantisme i den nye». Den «gamle» defineres som fortidig historie, og den «nye» defineres som moderne eller nåværende historie. Den anvendelsen fordreier Søster Whites etablerte forståelse av både kristenheten og den gamle og den nye verden.

De som anvender utsagnet på fortidig og framtidig historie, fastslår en «egenmektig tydning» i direkte strid med det Søster White hadde til hensikt å uttrykke. Påstanden er at «den gamle verden» representerer fortidens historie, og at «den nye» representerer moderne eller nåværende historie (ny).

Avsnittet sier: «vil forfølge». Romanismen og det frafalne protestantismen «vil følge en lignende fremgangsmåte overfor dem som ærer alle de guddommelige forskrifter». Den gamle verden i avsnittet er Europa, og den nye verden er Amerika. Søster White lærer at hele verden skal stilles overfor prøven med søndagsloven, og at romanismen skal gå i spissen for forfølgelsene i Europa, og den frafalne protestantismen skal gå i spissen for forfølgelsene i Amerika. Amerika og Europa er det som defineres som «kristenheten». Både romanismen og den frafalne protestantismen «vil følge en lignende fremgangsmåte overfor dem som ærer alle de guddommelige forskrifter».

«Skal forfølge» identifiserer en framtidig handling hos begge makter, og det er grammatisk umulig å hevde at den gammelverdenske romanismen er pavemakten fra den mørke middelalder. Forfølgelsen som utføres av begge makter, står i framtid. Definisjonen av uttrykket er «skal

forfølge», og det betyr å følge eller jage etter noe med den hensikt å oppnå eller nå det. Det innebærer en framtidig handling hvor et individ eller en gruppe er forpliktet til aktivt å søke et mål eller en hensikt.

Uttrykket kan anvendes i ulike sammenhenger: «Hun vil satse på en karriere innen medisin», som betyr at hun planlegger å arbeide mot å bli medisinsk fagpersonell. «Han vil ta sikte på en grad i ingeniørfag», som angir at han har til hensikt å studere ingeniørfag ved en høyere utdanningsinstitusjon. «Teamet vil videreføre prosjektet til det er fullført», noe som antyder at teamet vil fortsette å arbeide med prosjektet til det er ferdigstilt. «De vil forfølge rettslige skritt mot selskapet», som betyr at de har til hensikt å ta juridiske skritt for å håndtere en klage eller søke rettferdighet. Samlet sett innebærer «vil forfølge» beslutsomhet, forpliktelse og en klar hensikt om å oppnå et bestemt mål eller resultat i fremtiden.

Den private tolkningen som benyttes for å lære at Den gamle verdens romervesen er tilbakelagt historie, blir deretter brukt som en planke for å opprettholde en uriktig anvendelse av en tredelt anvendelse av profetien. Den hevder at den tredelte anvendelsen av Roma representerer det hedenske Roma, etterfulgt av det pavelige Roma og deretter De forente stater som den tredje av de tre Roma. En svært lignende mangelfull anvendelse ble tatt i bruk kort tid etter 11. september 2001, da en gruppe skilte seg fra bevegelsen på grunn av Joels bok.

Striden begynte deretter på et leirmøte i Canada, hvor den tredobbelte anvendelsen av de tre veene ble innarbeidet i Joels bok for å lære at islam i det tredje ve var den nasjon som kom mot landet i vers seks i kapittel én. Den nasjonen er det pavelige Roma, men en privat tolkning ble innført som hevdet at nasjonen var islam. Den tredobbelte anvendelsen av de tre veene hadde etablert islam som makten bak 11. september 2001, og den nye private tolkningen insisterte på at den pavelige makten i Joel kapittel én i virkeligheten var islam. En privat tolkning som forkastet den rette identifikasjonen av den pavelige makten i Joels bok, ble styrket ved en uriktig anvendelse av de tre veene. Nå blir en privat tolkning introdusert som setter til side den pavelige makten til fordel for De forente stater.

Det som har vært, er det som skal bli; og det som er gjort, er det som skal gjøres; og det er ingen ny ting under solen. Finnes det noe som det kan sies om: Se, dette er nytt? Det har allerede vært i eldgamle tider, som var før oss. Forkynneren 1:9, 10.

Stridsspørsmålene i de siste dager omfatter gjentakelsen av gamle stridsspørsmål, og Daniel kapittel elleve har striden om at Uriah Smith la sin private tolkning på symbolet om kongen i nord. Ved å gjøre dette fremstilte han en forståelse av Daniel kapittel elleve som bare frembrakte mørke. I disse siste dager består de stridsspørsmålene som blir gjentatt, særlig i å identifisere frukten av å anvende private tolkninger på etablert sannhet. Dette er hva Smith gjorde i sin bok, Daniel and the Revelation. Dette er hva som ble gjort i striden omkring Joels bok, og det er den samme dynamikken som tas i bruk når ett avsnitt fra The Great Controversy unngår definisjonen innenfor verden og innenfor Ellen Whites skrifter av hva «kristenheten» representerer, sammen med forkastelsen av de grunnleggende grammatiske regler som viser at uttrykket «vil forfølge» betegner en framtidig hendelse. Fra dette referansepunktet blir så det feilaktige begrepet at den

«gamle verden» er pavemaktens historie fra 538 til 1798, brukt til å argumentere mot den etablerte forståelsen av definisjonen av en tredobbel anvendelse av profetien.

«Alt det som Gud i den profetiske historie har angitt skulle oppfylles i fortiden, er blitt oppfylt, og alt som ennå skal komme i sin orden, vil bli det. Daniel, Guds profet, står på sin plass. Johannes står på sin plass. I Åpenbaringen har Løven av Judas stamme åpnet Daniels bok for profetiens studenter, og slik står Daniel på sin plass. Han bærer sitt vitnesbyrd, det som Herren åpenbarte for ham i syn om de store og høytidelige begivenheter som vi må kjenne til idet vi står på selve terskelen til deres oppfyllelse.»

«I historie og profeti fremstiller Guds Ord den langvarige konflikten mellom sannhet og villfarelse. Denne konflikten pågår fremdeles. Det som har vært, skal bli gjentatt. Gamle stridsspørsmål vil bli tatt opp igjen, og nye teorier vil stadig oppstå. Men Guds folk, som i sin tro på og oppfyllelse av profetien har hatt en del i forkynnelsen av den første, andre og tredje engels budskap, vet hvor de står. De har en erfaring som er mer dyrebar enn fint gull. De skal stå faste som en klippe og holde urokkelig fast ved begynnelsen av sin tillit inntil enden.»
Selected Messages, bok 2, 109.

Det kan lett påvises at søster White identifiserer Paulus' «begynnelsen av deres tillit» som adventismens grunnleggende sannheter. Millerittene lærte at ditt folks røvere var den pavelige makt, og fra 1889 og fremover har de hundre og førtifiretusens bevegelse gjentatte ganger identifisert den samme forståelsen av symbolet som millerittene gjorde. Det finnes nå en «ny teori» om hvem ditt folks røvere er, og den har gjenopplivet en gammel strid i den forstand at den benytter en uriktig identifikasjon av et etablert profetisk symbol for å bygge en profetisk modell som er reist på sand. Enten det var Smiths private tolkning, eller den falske anvendelsen av folket i Joel kapittel én, eller identifikasjonen av De forente stater som det moderne Roma; alle tre villfarelser angriper den riktige forståelsen av det pavelige Roma i de siste dager, og ved å gjøre dette angriper de symbolet som etablerer det profetiske syn som identifiserer om Guds folk går til grunne eller lever.

I fremtiden vil romervesenet i Europa og det frafalne protestantismen i Amerika «forfølge» sabbatsholdere, slik det er blitt gjort gjennom hele den hellige historie.

«Gud vil vekke sitt folk; dersom andre midler svikter, vil vranglærer komme inn iblant dem, og disse vil sikte dem og skille agnene fra hveten. Herren kaller alle som tror hans ord, til å våkne opp av søvnen. Dyrebart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sannhet som viser de farer som ligger rett foran oss. Dette lyset burde lede oss til en flittig granskning av Skriftene og en ytterst kritisk prøving av de standpunkter vi holder. Gud vil at alle sannhetens sider og standpunkter skal granskes grundig og utholdende, med bønn og faste. De troende skal ikke slå seg til ro med antakelser og uklart definerte forestillinger om hva som utgjør sannheten.» Gospel Workers, 299.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.